

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

23. Dies Novemb. Deus est omnia quæ sunt, & nihil eorum quæ sunt. S.
Dionysius de Div. Nom. c. 1.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

utpotè dum oculus non impudicè aspexerit, dum manus non ad rapinam, sed eliemosynam se extenderint; dum ad psalmos, & auditiones spiriuales suscipiendas, aures paratae fuerint: dum pedes ad Ecclesiam concurrerint; dum cor non dolos struit, sed charitate scatet, fiunt psalterium, membra corporis, & canunt canticum novum, non verbi solis, sed rebus ipsis. Ecce quomodo possimus canere non tantum fidibus, sed pedibus; non tantum chordis, sed corde. Sicuti sanguis innocentis, noxiè effusus, habet vocem, quæ ad cœlum clamat; sic & modestia, & pudicitia, & temperantia, habet vocem, quæ modulatissimè cantat: sic tota vita Cæciliæ, fuit suavissima harmonia Musicæ. Virtus quævis est similis Musicæ, inprimis justo placet, & deindè etiam vitiosis, qui quod in se non servant, in aliis observant. Musica & musicum delectat, & musicæ ignaros: Cithara & vi tus, manu agitur, & delectat animum. Hinc juxta proverbium: *Qui non libenter audit musicum, vel est Angelus, vel est asinus.* Angelus, quia cœlesti harmoniâ assuevit, hanc inconditam præ illa despicit? asinus, quia ob bardæ indolis stolilitatem, plus illi placet inconcinnus rugitus, quàm artificiosus concentus. Simus potius similes Angelo, quàm asino; tamen si, cùm simus in valle lachrymarum, potius oportet plangere, quàm plaudere; suspendere organa, quàm concinere;

Hic tantum planctus, resonent super aethera cantus.

23. DIES NOVEMB.

Deus est omnia quæ sunt, & nihil eorum quæ sunt.

S. Dionysius de Div. Nom. c. 1.

Quis hominis non stupeat cecitas
tatem, vel potius non horreat
niquitatem, qui cum in unum
beatus omnia, quia Deus est omnia,
quærat varia, inter quæ nihil reperit, quousque
quiescat, & satiatus acquiescat. Stultum est, amare
bona, quibus hoc ipso quod amas, dignus es carere,
imò cares, & non amare bonum, quod hoc ipso quod
amas, frueris. Bona à te amata extra summum bonum,
non sunt tua, sed tu illorum; quapropter curam
illis; te illa possident, non tu illa. Deus à te, toto corde
amatus, est totus tuus, & tu vicissim totus illius;
unde amando eum non potes illo carere, & seculum
caries, cum non amas; cætera cum non amas, in Deum
habes. Cur amas bonum, quod ipsum indiget bono,
& non quod affluit bonis? Quando amatur aliquod
bonum, quod indiget bono aliquo, augetur inopia,
non minuitur inopia, omnia bona mundi egent
sunt: nullum per se sufficit, sed requirit aliud.
ma bonum quod alio bono non indiget. Omnia
sunt bonitate bona, quare omnia bonitate indigent,
ut sint bona. Bonitas per se sufficit, & nullius egent.
Hanc si ames, bonus, & beatus eris. Solum amare
qui solus est omnia. Ipse enim est esse omnium, in
quo omnia nihil. & tamen nihil est eò præsentius, &
nihilominus nihil incomprehensibilius. Quid magis
que cuique rei præsentius, quàm esse suum? quid magis
que tamen incomprehensibilius, quàm esse omnium?
Esse omnium merito dixeris Deum, non quia illa
sunt, quod ille est, sed quia ex ipso, & per ipsum, & in
ipso sunt omnia.

II. Suaviter, qui omnia suavissime D. Bernardus

de Deo uno in se, & diverso in creaturis: (a) Hi qui soli Deo vacant, considerantes quid sit Deus in mundo, quid in hominibus, quid in Angelis, quid in seipso, quia in reprobis contemplantur, quia Deus est mundi rector, & gubernator, hominum liberator, & adiutor. Angelorum sapor & decor in seipso, initium, & finis, reproborum terror, & horror, in creaturis mirabilis, in hominibus amabilis, in Angelis desiderabilis, in seipso incomprehensibilis, in reprobis intolerabilis. Pergit fluere melle & lacte melle fluvius, & lacteus Anristes. Deus amat ut charitas, novit ut veritas, sed & ut equitas, dominatur ut Majestas, regit ut principium, tuetur ut solus, operatur ut virtus, revelat ut lux, assistit ut pietas. Nonne in uno hic habes multa, imò plurima, denique omnia? An non igitur inter omnia ipse jure amandus præ omnibus? Tu amas bona quæ nolunt à te amari: ama potiùs quem omnia volunt amare, Creatorem tuum, qui & à te vult amari, & te creavit ut amaret, & te amat & procreavit tibi omnia bona, ut impensè amares; nonne hæc est execranda malitia, & detestanda infania, non amare Deum qui desiderat à te amari, & amare lutum, quod non vult à te amari? nonne res esset ab hominum memoria inaudita, si quis sperneret potentissimum terrarum, ejusque amantissimum Regem, & illi præferat putidum, olidum, & rancidum canem? hoc agis quoties quidam Deo creatum, præfers Deo qui creavit. Cur tam studiosè quæris, quod est oculis pulchriùs, palato jucundius, & cui vis sensui delectabilius, & non quod intellectui est acceptius, voluntati melius, tibi utilius?

Nnn §

III. Vis

(a) L. 8. de confid. c. 5.

III. Vis animam penitus absorptam Dei amore scribit Tanner Carthusianus de B. Catharina Guenensi, hæc quæ sequuntur. (a) Nonnunquam asserbat se nihil sentire intra se, nisi quod suo amore Deo plenissima esset, nec sciret, nec cognoscere posset aliquid præ Deum absque re ipsa tanquam anima, & corpore careret. Et alibi: (b) Tam ardentem ignem in me sine igne sustineo, ut quemlibet cuperem eum intelligere posse: accersum quod omnia, quæ afflarem igne Divini amoris accenderem, & concremarem. Et alio tempore dicebat: (c) Cor meum totum ardore consumi sentio. O si quidem eo versatur, eloqui possem: rogantibus ut aliquid referret, respondit: Desunt mihi verba tam ignito amoris convenientia: quacunque proferrem, adeo illi dissimilia essent, ut eidem injuriam facerem. Quod vobis narrare possum, hoc est, unica guttula de eo, quo cor meum plenum est, in infernum delapsa, mutaret illum planè in vitam eternam, tantusque ibi foret amor, ut quæ unio, ut dæmonum Angelos, & tormenta in oblectamenta verterentur. Cum Dei namque amore non potest consistere cruciatus. His similia sunt quæ asserit Pachomius. Qui perfecte amat Deum, nihil amplius patitur in hoc mundo: amor, & dolor non sunt simul in uno corde. Quid ni omni quo potes conatu, comparas tibi hunc Dei amorem, quo non evadis omne malum, acquiris omne bonum.

Sic cupis omne bonum, te fugit omne malum.

24. DIES NOVEMBRIS.

Quid erit hominis optimum, nisi cui inhaerere est beatissimum? id autem est solus Deus. *S. Augustinus de morib. Eceles. lib. I. cap. 14.*

(a) Cap. 65. (b) Cap. 9. (c) Cap. 36.